

högt som sitt eget lif. Och ändock kunde man tycka att det knappt fanns ett säkrare medel att blifva dem qvitt, än att sålunda skicka dem ibland vildarne. Hvarpå litade han då för deras säkerhet? På deras ålder? Nej, han kände indianerne bättre än så. Han visste ganska väl att intet afseende skulle fästas på deras ålder, i händelse de skulle råka ut för en mot de hvita fiendtlig stam. Sannolikt är att vildarne icke skulle skalpera dem, då de voro endast gossar, men de skulle utan tvifvel föra dem i en fångenskap, från hvilken de måhända aldrig komme att återvända. Kanske förutsåg deras fader att ströftåget icke skulle utsträckas bortom gränsen af de fredliga stammarnes område? Han hoppades icke på något sådant. Hade detta varit deras afsigt, så skulle företaget sannolikt aflupit fruktlöst. I ett sådant landskap skulle de icke hafva påträffat bufflar, ty det är väl bekant, att bufflar endast träffas i mängd å sådana ställen af prairierna, som benämnas »stridsplatser», det vill säga, der åtskilliga stammar, hvilka äro i strid med hvarandra, gå på jagt. Detta är orsaken till att dessa djur äro så talrika der, emot å andra ställen, emedan högst få jägare våga sig dit i anseende till faran af att komma i beröring med fiendtliga horder. I ett distrikt, som uteslutande tillhör en särskild stam, äro bufflarne snart dödade eller bortskrämda af jagten. Det är derföre ganska väl känt af jägarne i prairierna, att der bufflarne äro talrika, äro det äfvenledes talrika faror, fastän motsatta förhållandet icke alltid eger rum. På neutral mark eller på indianernas »stridsplatser» kan man möta en vänligt sinnad stam den ena dagen, och den påföljande, eller till och med nästa timma, kan man påträffa ett band af vildar, hvilka genast äro färdiga att skalpera en.